12.Oct. 2017 23:01 MISGAV LAW 972 3 5465230 No.5169 P. 1

"לא רציתי להיות „קונסיליירי"

עו"ד (פלילי) חיים משגב, מספר כי ברח בשעתו לאקדמיה, בחוששו מפני התקרבות יתירה אל לקוחותיו הפושעים והשקיעה בחברה עבריינית. אחרי שעשה את הדוקטוראט הוא כותב עכשיו ספר שיש בו סמים, יחסים הומוסכסואליים, אורגיות ונסיון להטות משפט.

צילום: שחר מלמד

האוירה בבתי המשפט השתנתה. אני מתכוון לשופטים שהתמנו לא דווקא בגלל כישוריהם אלא הודות לקשריהם. אבל פעם הייתי קם בבוקר עם שמחה בלב. היום אינני הולך לבית־המשפט בשמחה.

20 שנה עוסק חיים משגב בעריכת דין, בתחום הפלילי. ברשימת הקליינטים שלו היו כלולים שמות כמו שמוליק קראוס, משה אישפביץ ויורם בימנבק, שנושר בומנו ברצח החיילת רחל הלר ז"ל ואחר כך שוחרר.

הוא נולד בתל־אביב ואחר כך עבר את המסלול המוכר בית־ספר "הכרמל", תיכון־עירוני ה' ולבסוף בשלוחה למשפטים של האוניברסיטה העברית בתל־אביב.

משגב מעיד על עצמו כי הגיע לגמרי במקרה למשפטים. הוא ניגש למזכירות השלוחה, שאל מה אפשר ללמוד בערב ובחר לבסוף במשפטים. לא היתה לו משיכה מיוחדת לנושא. האהבה התפתחה עם השנים, כעת היא קצת דעכה. משגב: "היום האוירה באולמות בתי־המשפט לא נעימה, שופטים מתייחסים אל הסניגורים במעט כמו אל מסייעים לאחר מעשה לנאשמים. אתה מרגיש כאילו אתה מפריע למכונה המשומנת היטב של משטרה־תביעה־בית־המשפט. כאילו הכל מוכן להצגה ואז בא הסניגור ותוקע מקלות בגלגלים".

"פעם – ממשיך משגב ומקונן על המצב היום – היינו יותר קרובים למסורת האנגלית. חלק מהשופטים התמנו עוד בתקופת המנדט. לאט לאט עם התמנות שופטים חדשים, בעיקר בעשור האחרון, השתנתה האוירה. אני מתכוון לשופטים שהתמנו לאו דווקא בגלל כישוריהם אלא הודות לקשריהם. אולי זו הרגשה אישית, אבל פעם הייתי קם בבוקר עם שמחה בלב. היום אינני הולך לבית־המשפט בשמחה".

האהבה למקצוע עדיין קיימת אצלו. "אני אוהב את ההתרגשות מסביב לענין ואת היכולת לעזור לאלה שנקלעו למצוקה, אבל מפריע לי שהרבה פעמים אני מרגיש שנטית ליבו של השופט היא אחר התביעה".

את חיים משגב מרגיז שמתייחסים ביתר כבוד אל עורכי הדין העוסקים בתחום האזרחי בהשוואה לעורכי הדין העוסקים בפלילים. אבל "אני לא מצטער שפניתי לתחום הפלילי, לדעתי הוא יותר מרתק מהאזרחי. אני לא מעוניין לייצג קבלן שמעביר דירות במאוחר וגם לא לגבות כספים מחייבים בהוצאה לפועל. אני לא מרגיש שתורמים כמה משהו לאיכות החיים".

"רק בארץ", אומר משגב בעצב, "זה נחשב לא מספיק מכובד להיות עורך דין פליליסט. באנגליה זה שונה. קיימת הערכה רבה לבריסטר, הפרקליט המופיע וטוען בבתי־המשפט".

שאם לא יעשה כרצונם, הם יתקשרו לנידיורק ויביאו לכך ששוטרת תעצור את בתו הבלונדית. הסוף הוא טוב. "המנהיג" של המשטרה עולה על הטישור, הבת לא נעצרת והשופט לא נכנע.

הספר מספר גם על יחסים הומוסכסואליים בין עורכי דין. בין היתר מתוארת אורגיה עם קטינים בהשתתפות עורך דין ידוע, סגן שר ושני חברי כנסת. העלילה דמיונית, אומר המחבר, אם כי בספר משולבים פרטים מהמציאות. הדמויות מטושטש במכוון. "אני יודע", מגלה משגב, "על אישיות במערכת המשפט שניסו להגיע אליה באמצעות סחטנות".

הוא אומר שכתיבת הספר היא והיה אפיק נוסף להתבטאות, אפשרות להוכיח לעצמו שהוא טוב בעוד תחום. עלילת הספר בחלקה עשויה אולי להזכיר לקוראים אחדים את ספרו של העיתונאי אבי ולנטין "אמת אבודה", שיצא לאור לפני כשנתיים. באחד מפרקי הספר הוא מספר על שופט בית המשפט המחוזי אשר נוטפת רמות דמיונית, המוכה את ראש "הפשע המאורגן" במשפט סמים לאחר שמאיימים על בתו האהובה. מסתבר, שהדמיון בין שני הספרים מקרי בהחלט. חיים משגב אומר לנו שהוא כלל לא קרא את הספר של ולנטין.

לא מפרגן?

אחדים מעמיתיו הפליליסטים של משגב [illegible] אותם [illegible] בין היתר, את מה שהם מכנים "חוסר הפרגון" שלו.

אין ספק אחר שלמשגב [illegible] כשהוא קורא [illegible] של [illegible] של [illegible] אחר.

[illegible] – מגיב משגב – [illegible] לא [illegible] גם [illegible] לא [illegible], אבל [illegible] שאותו [illegible] אולי הם [illegible] את זה לא נכון, אולי הלשון של [illegible].